

PAMELA
SHARON

DE
GEUR
VAN
GROEN

moon
young adult

© Pamela Sharon, 2019
© Moon, Amsterdam 2019
© Omslagontwerp en handlettering: Lennart Wolfert
Typografie: Crius Group, Hulshout

Volg Pamela Sharon ook op social media:

Instagram: @Pamela_Sharon_Auteur

Facebook: @PamelaSharonAuteur

ISBN 978 90 488 4713 6

ISBN 978 90 488 4714 3 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Voor oma en alle andere mensen die het leven kleur geven

Proloog

De wereld heeft de kleuren die je er zelf aan geeft. Een blauwe maandag bijvoorbeeld of een grijze zaterdag. Mijn wereld is zwart. De meeste mensen beweren dat zwart geen kleur is. Zij hebben het mis. Zonder zwart heeft een kleur geen diepte. Er ontstaat pas schaduw als je het mengt met de kleuren om je heen. Je hebt zwart nodig om de wereld te kunnen zien, om je leven echt kleur te geven. Pas als je het echte zwart hebt meegemaakt kun je de kleuren om je heen waarderen en weet je wat de definitie van licht is.

Mijn zwart is het zwart van inktzwart, roetzwart en gitzwart. Het zwart van niets kunnen zien en daarmee leren leven.

Totdat zij in mijn leven verscheen.

DEEL 1

1

Groen

Van alle kleuren in de wereld is groen mijn favoriet. Het groen van vers gemaaid gras en het geluid van de krekels in onze tuin, of de kikkers die in de zomer om het hardst kwaken in de prutsloot achter ons huis. Het smaakt naar munt en frisse appels.

Groen is de kleur van een nieuw begin, je kunt ergens groen licht voor geven of je groen en geel ergeren. Je bent zo groen als gras, je kunt zelfs groen zien als je jaloers bent. Het geeft mij het gevoel dat ik kan zijn wie ik wil zijn. Alles is mogelijk als je in je eigen groei gelooft. Nieuwe kansen en mogelijkheden die verborgen liggen in het midden van geel en blauw. De trui die ik vandaag uit mijn kast heb getrokken is groen. Dat weet ik omdat ik hem samen met mijn moeder heb gekocht en ze maar bleef roepen dat het mijn ogen nog grijzer liet lijken dan ze al waren. Het is een wollige trui die zacht op mijn huid voelt en me beschermt tegen de kou, nu de winter in volle overgave ieder beetje groen dat er nog was heeft weggejaagd. Ik duik er diep in weg als ik de auto van mijn moeder uitstap.

‘Denk eraan lieverd, school is je toekomst...’

‘... en daar moet je aan werken,’ maak ik haar zin af.

Ze knikt. Tenminste – in mijn verbeelding knikt ze, en dan gooi ik het portier achter me dicht. Ik hoor het raampje opengaan en draai me zuchtend weer om.

‘We eten pasta, dus zorg ervoor dat je op tijd thuiskomt,’ meldt

ze. Alsof pasta de beste reden is om op tijd thuis te komen.

‘Ja, mam.’

En dan hoor ik de auto eindelijk weggrijden. Ik kan makkelijk zelf naar school en de lunch, die ze in mijn rugzak heeft gestopt, klaarmaken. Maar haar overbezorgdheid zorgt ervoor dat ze al die dingen voor me blijft doen, alsof ze bang is dat ze niet meer nodig is als ik zelf mijn brood smeer. Iedere ochtend brengt ze me met de auto naar school. We wonen zo’n twintig minuten ervandaan. Aan het einde van de dag ga ik sowieso altijd met de bus, omdat mijn moeder dan nog niet klaar is met haar werk. Toch staat ze erop dat ze me iedere ochtend brengt zodat ze er in ieder geval zeker van kan zijn dat ik op tijd op school ben.

Ik ben uiteraard veel te vroeg. Een halfuur om precies te zijn. Het is nog rustig. Over zo’n dertig minuten zal de ruimte zich vullen met het geroezemoes van tientallen stemmen. Hoewel ik naar een kleine school ga, is de ruimte waar ik nu in sta best groot. De tafels staan in groepjes die nog weleens verschoven worden, waardoor ik met mijn vingertoppen over de tafelbladen moet glijden om mijn weg te vinden. De tafels waar iemand *Ik hou van Melanie* en *Ik haat meneer Lindenboom* in heeft gekrast. De tafel waar de hoek van afgesleten is omdat hij altijd in het looppad staat. Ik herken ze allemaal. Aan de muur hangt een groot doek met daarop een groepsfoto van alle leerlingen die verleden jaar de school hebben verlaten. Nog een jaar en dan zal ik daar ook hangen. Niet dat ik het zal kunnen zien, maar dat maakt niet uit. Het idee dat ik deze school achter me kan laten en aan een nieuw leven kan beginnen, maakt alle lessen en al het huiswerk wat draaglijker. In de hoek staat de automaat waar May-Lin en ik onze M&M-verslaving mee in stand houden.

May-Lin heeft een hekel aan de kleur groen. Ze noemt het de kleur van druipsnot dat uit je neus komt als je verkouden bent. Ze heeft me meerdere keren verteld dat het absoluut geen hippe kleur is. Nou geef ik weinig om wat hip is, maar ik geef wel om de mening van May-Lin. Paars is Lins lievelingskleur en daar heeft ze

het abnormaal veel over. De meeste mensen vinden iets cool, tof of chill. Lin vindt het paars. Ik hoor de stemmen van onze klasgenoten veranderen als ze tegen haar praten. Ze klinken net iets volwassener en ik verbeeld me dat ze zich net iets groter en indrukwekkender voordoen om indruk op haar te maken.

Mijn telefoon piept en ik stop mijn oortjes in om het berichtje wat ik net heb gekregen te beluisteren. Mijn hoofd wordt gevuld met de robotachtige stem van de spraakfunctie. Het is een berichtje van May-Lin om me te helpen herinneren dat we de laatste twee uur skippen omdat ik beloofd heb met haar te gaan shoppen, en om vooral niet die walgelijke groene trui te dragen die ik samen met mijn moeder heb gekocht. Ik strijk met mijn hand over de walgelijke groene trui en moet glimlachen. *Helaas te laat, Lin.*

Ik weet dat mijn moeder niet zo blij is met mijn vriendschap met May-Lin. Met name de telefoontjes die ze van school krijgt omdat Lin en ik te veel spijbelen, drijven haar tot wanhoop. Mijn moeder heeft haar leven voor een groot deel om mij heen gebouwd. Nadat zij en mijn vader uit elkaar gingen, was ik het enige dat ze nog had. Ze vergeet soms dat alles wat moet groeien daar ook de ruimte voor moet krijgen en dat ik mijn eigen fouten moet kunnen maken.

Met een beker thee in mijn handen maak ik een praatje met mevrouw Hart, die de schoolkantine runt, terwijl de ruimte zich langzaam vult met stemmen. Het eerste lesuur staat op het punt om te beginnen. Ik drink snel het laatste restje van mijn thee op en gooi de beker weg. Net op het moment dat ik me begin af te vragen waar Lin blijft, hoor ik haar achter me.

'Ah, daar ben je, bitch!'

Ze brult de woorden in mijn oor terwijl ze me om mijn nek vliegt alsof we elkaar al eeuwen niet gezien hebben, in plaats van de uren die ertussen gisteren en nu zitten. Ik geef haar een duw en ze laat snel weer los. Sinds kort vindt ze het leuk me te laten schrikken, maar dat lukt haar maar zelden. Mijn gehoor vangt dingen op waar

anderen niet op letten. Volgens Lin heb ik ninja-skills waar ik echt iets mee moet doen, bij het leger werken ofzo.

‘Ik ben ook vooral blij om jou NIET te zien,’ grap ik met opgewekt sarcasme in mijn stem, terwijl Lin mijn hand pakt en we samen naar het lokaal lopen waar we het eerste uur les hebben.

Ik hoor het herkenbare gekraak van stoelen en het geschuifel van voeten die op zoek zijn naar een plek in het lokaal. Lin fluistert me toe dat er in de rechterhoek, tweede rij, een paar tafels vrij zijn. Met de toppen van mijn vingers glij ik lang de tafels totdat ik bij de plek aan ben gekomen die May-Lin heeft aangeven. Voor me zit een jongen uit het voetbalteam, ik ruik zijn deodorant en de geur van aarde en gras. Hij kijkt me aan. Ik voel zijn ogen op me rusten en glimlach naar hem. De leraar voor het bord schraapt zijn keel en het gekraak van de stoel voor me vertelt me dat de jongen zich snel omdraait en zich over zijn werk buigt. Ik doe hetzelfde. Ik werk veel op mijn laptop waar een brailleleesregel aan vastzit. Mijn schoolboeken worden omgezet naar speciale bestanden zodat ik ze kan gebruiken op mijn laptop. Sommige lesboeken zijn ook beschikbaar in braille maar omdat ze vaak erg dik zijn en daardoor lastig mee te nemen, maak ik liever gebruik van mijn laptop. De leerkrachten passen de opdrachten meestal voor me aan zodat ik ze gewoon op mijn laptop kan maken. Als ik samenwerk met klasgenootjes leveren we altijd twee versies in. Mijn computerbestand en een papieren versie.

Het stemgeluid van de leraar neemt me mee naar een wereld die bestaat uit getallen en formules. Ik hou van wiskunde. Soms wilde ik dat alles bestond uit cijfers. Het zou alles zoveel overzichtelijker maken als de wereld om me heen uit niets anders bestond dan wiskundige formules. Hoe handig zou het zijn als je iemands karaktereigenschappen zou kunnen uitrekenen? May-Lin haat wiskunde en zit zuchtend en steunend naast me waardoor het moeilijk is me te concentreren op de leraar.

‘Darren ziet er lekker uit vandaag. Hij heeft zijn haar geknipt, het is nu kort. Niet stekeltjes kort, maar net boven je oor kort.’

‘Net als Kylen,’ merk ik fluisterend op, terwijl ik mijn vingers over de brailleleesregel op mijn laptop laat gaan om een aantekening te maken.

‘Huh? Hoe weet jij dat nou weer?’ vraagt ze met zo’n luide stem dat iedereen in de klas het wel moet horen. Ik stoot met mijn elleboog in haar zij.

‘Sst! Omdat Sylvia net tegen hem zei dat dat korte haar hem zo goed staat?’ fluister ik haar toe.

‘Jezus Raaf, je moet detective worden.’

‘May-Lin en Raven! Concentratie alsjeblieft!’ De stem van de leraar dendert genadeloos door de ruimte. Geschrokken buigen we ons weer over het werk en voor nu bestaat de wereld uit niets anders meer dan ingewikkelde wiskundige formules.

De ochtend gaat snel voorbij en in de lunchpauze zoeken we een plekje in de overvolle kantine. De geur van belegde boterhammen en zoete drankjes vult de lucht. Het is een vertrouwde geur die ik altijd associeer met May-Lins vrienden met wie we iedere dag samen eten. Ze zegt dat haar vrienden ook mijn vrienden zijn, ik voel het alleen niet altijd zo. Voor hen ben ik ‘die blinde’ in plaats van Raaf. Ik heb me er inmiddels bij neergelegd. Lin alleen niet. Ze reageert nog steeds fel als iemand een opmerking maakt over mijn handicap, waardoor ze nog meer de nadruk legt op het feit dat ik anders ben dan zij en alle anderen op deze school. Natuurlijk heeft ze dat niet door, May-Lin heeft nooit iets door, die doet zonder te denken. Als iedereen weer opstaat om naar de volgende les te gaan, blijven Lin en ik expres wat langer hangen. We zijn inmiddels spijbel-experts geworden en weten maar al te goed dat je je vrienden niets moet vertellen. Hoe minder getuigen, hoe beter. Uiteindelijk, als de kantine bijna helemaal leeg is, bewegen we ons zo nonchalant mogelijk naar de uitgang.

‘Misschien moet ik eens een move maken naar Kylen. Ik ben nu al zo lang single,’ zucht Lin melodramatisch.

We lopen samen het schoolgebouw uit. Zij met haar hand in de

mijne zodat ik de stok waar ik zo'n ongelofelijke hekel aan heb in mijn tas kan laten zitten.

'Dat zou een verschrikkelijk slecht idee zijn. Ben je soms vergeten dat hij en Sylvia weer samen zijn?' Ik ben trots op mijn wijze en verantwoorde antwoord en voel me een geweldige vriendin. May-Lin knijpt iets harder in mijn hand om aan te geven dat ze dat ook heus wel weet.

'Sylvia is saai, zelfs jij in je verschrikkelijke groene trui, waarvan ik toch duidelijk heb gezegd dat je hem niet aan moest trekken, bent interessanter dan Sylvia.'

'Goh, dank je?' zeg ik beledigd terwijl ik in gedachten mijn groene trui toefluister dat ze prachtig is.

We stoppen bij een stoplicht en ik luister naar het tikken van het voetgangerslicht. Als het tikken sneller gaat steken we over. Ik ruik de uitlaatgassen en weet dat we bijna in de stad zijn. May-Lin heeft een briefje geschreven namens haar moeder dat ze naar de tandarts moest en ik deed alsof ik vreselijke migraine had. Dat ik nog nooit van mijn leven last van migraine heb gehad weten ze op school niet.

'Nou ja, je weet wel wat ik bedoel. Sylvia is zoals de geur van slootwater, zo'n duffe natte geur, een beetje schimmelig. Niet smerig... maar het gewoon net niet.'

Ik knik. Ik begrijp precies wat ze bedoelt.

'Jij bent vanille met een vleugje kaneel.' Lin klinkt voldaan.

'Klinkt lekker.'

'Dat ben je ook.'

Ik grinnik. Mijn moeder zou me nooit meer naar buiten laten gaan als ze het idee had dat andere mensen me lekker zouden vinden. Volgens mijn moeder ben ik een klassieke schoonheid, je weet wel, dat wat iedere moeder tegen haar dochter zegt. Net als het antwoord op de vraag of je te dik bent, altijd is dat je goed bent zoals je bent. Moeders horen dat soort dingen te zeggen. Ik weet dat mijn haar blond is en recht langs mijn gezicht hangt, daarom bind ik het vaak in mijn nek samen met een elastiekje. Ik ben langer dan May-

Lin, maar kleiner dan mijn broer Brent. Mijn benen en armen zijn lang waardoor broeken altijd ver boven mijn enkels vallen en mijn mouwen altijd net te kort zijn. Ik heb geen idee of ik voldoe aan het beeld dat mensen hebben bij schoonheid. Het boeit me verder ook weinig. Vanille met een vleugje kaneel is voor mij genoeg.

‘Kyona gaat eindelijk het huis uit. Ze heeft een kamer gevonden in Leiden en dankzij het spaargeld van mijn ouders kan ze de borg van drie maanden huur betalen. Hopelijk krijg ik dan eindelijk haar slaapkamer en gaan ze sparen voor als ik weg wil.’

Ik trek mijn wenkbrauwen samen in een diepe frons. ‘Zei je dat twee maanden geleden niet ook al?’

‘Jeetje, wat ben jij oplettend vandaag.’ Ze geeft me een por. ‘Toen was het financieel nog niet helemaal rond. Nu wel.’

Mijn hoofd gaat begrijpend op en neer om aan te geven dat ik aan haar kant sta. May-Lin woont samen met haar ouders en zus boven de opticien in de stad. Het is een klein appartement waar net genoeg ruimte is voor het gezin. De keren dat ik er ben geweest kan ik op twee handen tellen. Ze haat het thuis. De meeste tijd brengen we buiten door of op mijn kamer. May-Lins zus Kyona studeert Bio-Farmacaceutische Wetenschappen. Volgens Lin leert ze hoe mensen ziek worden en hoe je ze vooral niet beter kunt maken want medicijnen zijn toch veel te duur. Ze kunnen het niet zo goed met elkaar vinden. Lin praat niet veel over hun relatie en ik vraag er niet naar omdat ik het idee heb dat het allemaal nogal gevoelig ligt.

We lopen een groot warenhuis binnen waar we lang bij de make-upafdeling blijven hangen. De gladde verpakkingen voelen fijn in mijn handen en ik hou van alle herkenbare vormen. Na een heftige discussie overtuigt Lin me een lippenstift te kopen met de kleur van pioenrozen. Ik draag zelden make-up, maar volgens Lin zie ik er tien keer beter uit met. Ik weet alleen niet zeker of dat een compliment is of niet. Wat ik wel weet is dat ik het leuk vind po- gingen te doen me op te maken en dat ik er aardig goed in begin te worden. Zegt Lin. Ze heeft een punt als je bedenkt dat ik de eerste

keer lippenstift op mijn neus smeerde. We slenteren nog even rond en als we het zat zijn gaan we naar de kassa. Lin maakt een nerveuze indruk en een stemmetje in mijn hoofd zegt dat er iets aan de hand is. Als ik haar ernaar vraag reageert ze dat er niets is. Ondanks haar poging de woorden zo normaal mogelijk te laten klinken is de irritatie in haar stem niet te missen. Ik weet ook dat het geen goed idee is om haar daar nu op te wijzen, dus hou ik mijn mond en doe ook of er niets aan de hand is.

Als we afrekenen merk ik dat ze zenuwachtig met haar voeten over de grond schuift. In mijn hoofd klikt het opeens in elkaar en een golf van ongeloof overspoelt me. We hebben wel vaker dingen gedaan die we beter niet hadden kunnen doen, maar stelen was nooit een van die dingen. Ik draai me naar haar toe en kijk haar met een frons aan. Ik zou nu iets moeten zeggen maar in plaats daarvan reken ik braaf mijn lippenstift af, terwijl mijn hart in mijn keel klopt en ik bijna zeker weet dat iedereen aan mij kan zien dat er iets aan de hand is.

De vrouw achter de kassa zegt me vriendelijk gedag, en het schuldgevoel hoopt zich in me op. Zo snel als ik kan loop ik op de tast naar de uitgang. Het valt nog flink tegen en May-Lin biedt aan me te helpen en doet een poging mijn hand te pakken.

‘Ik heb je hulp niet nodig,’ snauw ik haar toe en ik duw haar hand van mijn arm. In mijn haast loop ik tegen iemand aan en zonder er verder bij na te denken glijden mijn handen snel over het gezicht. Ik hoor Lin achter me haar adem inhouden maar ik negeer haar. Het is een jongen, zijn gezicht voelt glad en zacht waardoor ik hem niet veel ouder schat dan ik ben. Hij is iets groter en hij heeft dik, halflang haar dat schuin over zijn voorhoofd valt. Er hangt een geur van verf en terpentijn om hem heen. Hij doet een stapje terug en ik realiseer me opeens dat ik midden in een winkel een wildvreemde aan het betasten ben. Snel trek ik mijn handen terug. Waar ben ik in godsnaam mee bezig? Ik moet weg hier!

‘Sorry, ik wist niet dat je...Ik bedoel, sorry, ik zag je niet.’ Ik voel

mijn hoofd rood worden als ik de woorden stamel. De jongen voor me beweegt want ik ruik de geur die ik eerder rook opnieuw.

‘Geen probleem, ik heb die uitwerking wel vaker op meisjes.’ Hij wacht mijn reactie af en als die niet komt gaat hij verder. ‘Dat ze me aan willen raken, bedoel ik.’

Als ik me niet zo opgelaten had gevoeld over deze hele situatie had ik zijn opmerking misschien grappig gevonden. Nu wil ik hier zo snel mogelijk weg. Op de tast draai ik me om en loop zo snel ik kan de winkel uit.

Als we op een veilige afstand van het warenhuis zijn, stop ik.

Ik ben woedend.

‘Wat was dat voor een vreemde actie, Lin!’ schreeuw ik hard over straat. Het kan me niet schelen dat ik mensen abrupt stil hoor staan om te kijken wat er aan de hand is.

‘Sst, niet zo hard.’ May-Lin legt een hand over mijn mond. ‘Straks is die gast nog achter ons aan gelopen.’

‘Gast? Welke gast?’ murmel ik tegen haar hand. Ze haalt hem uiteindelijk weg.

‘Die jongen tegen wie je aan liep. Hij zag je volgens mij best wel zitten.’

Haar nuchterheid irriteert me. Ze ziet het volgens mij allemaal als een grote grap. Stelen is geen grap en dat mag ze weten ook.

‘Wat kan mij het schelen hoe hij eruitziet, ik kan hem toch niet zien. Waarom heb je iets gejat? Ben je helemaal achterlijk?’

‘Ja, ik ben inderdaad achterlijk, wat zou ik hier anders nog doen met jou?’ snauwt ze me toe.

Haar woorden doen me meer pijn dan ik toe wil geven.

‘Dan rot je toch op? Niemand heeft gevraagd of je voor blindengeleidehond wilt spelen.’

May-Lin snuift even en daarna hoor ik haar van me weg lopen.

‘Best, loop maar weg. Ik heb je toch niet nodig!’ schreeuw ik door de straat, terwijl ik de mensen om me heen probeer te negeren.

Ik lieg, natuurlijk heb ik haar wel nodig. We staan midden in een drukke winkelstraat en door de adrenaline die door mijn lijf stroomt, heb ik geen idee waar ik ben. Er loopt iemand tegen me aan en bijna verlies ik mijn evenwicht. Ik moet focussen op de geluiden om me heen maar het lukt niet. De woede die ik vanbinnen voel zorgt ervoor dat ik niet meer helder kan denken. Ik bal mijn handen tot vuisten en duw mijn nagels in mijn handpalmen. De pijn die ik voel maakt me iets kalmer en ik probeer diep in te ademen. Het is lang geleden dat ik me zo machteloos heb gevoeld en ik haat het. Het lijkt een eeuwigheid te duren totdat ik haar stem weer hoor.

‘Het spijt me.’ Het is niet meer dan een fluistering.

Ik draai me naar de woorden toe en voel haar warme ademhaling tegen mijn huid.

‘Je hebt me laten staan.’ Ik probeer mijn stem neutraal te laten klinken maar het lukt maar half.

Mijn verwijt vult de lucht tussen ons in. Ze is stil, iets wat niet vaak gebeurt. Mijn vingers vinden al snel haar gezicht en ik voel haar tranen. Nog nooit eerder heb ik haar aan het huilen gemaakt en spontaan ben ik al mijn woede vergeten.

‘Het is allemaal zo *fucked up*, Raaf. Je hebt geen idee. Mijn ouders geven geen bal om mij. Al hun aandacht gaat naar Kyona en al het geld gaat naar haar studie. Ze zien het nut er niet van in om in mij te investeren, in een dochter die er een rotzooi van maakt. Ze hebben me gewaarschuwd en ik wilde niet luisteren.’

Ik laat haar woorden tot me doordringen en pak haar handen die warm voelen in de mijne.

‘Het zijn je ouders Lin, ze zullen je nooit laten zitten, wat je ook doet.’

Ze duwt mijn handen weg en onze ruzie zorgt ervoor dat we even lijnrecht tegenover elkaar staan.

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij bent blind, je ouders zullen er altijd voor je zijn omdat ze wel moeten. Niemand laat een blinde zomaar aan haar lot over.’

Haar woorden snijden dwars door me heen. Ze heeft gelijk, zoals altijd, maar dat betekent niet dat het fijn is om te horen. Haar eerlijkheid is wat ik zo in haar waardeer en nu verafschuw.

‘Je had het me moeten zeggen Lin, ik had je geld kunnen lenen.’

Ze schudt haar hoofd en doet een stap naar voren. Ik voel haar hand op mijn schouder.

‘Nee. Ik heb je hulp niet nodig.’

Ik wel de jouwe.

De woorden dreunen door mijn hoofd, en even zorgt dat besef ervoor dat ik geen adem meer kan halen. Onze vriendschap zal nooit gelijkwaardig kunnen zijn en dat weten we allebei. We hebben het er alleen nooit over, alsof het een stilzwijgende afspraak is tussen ons beiden. Ze schrikt van haar eigen woorden. De warmte van haar hand drukt op mijn schouder. Ik schud haar hand van me af en begin te lopen, het maakt me niet uit waarheen, als het maar ver weg is van dit moment.

2

Roze

Soms beeld ik me in hoe het moet zijn om te kunnen zien. Om te weten hoe de persoon die bij die ene stem hoort eruitziet, of om de beelden in je hoofd te kunnen zien, in plaats van ze om te zetten naar gevoelens en geluiden. Ik zie de wereld op mijn eigen manier, voor een groot deel met mijn vingers, door de dingen die ik voel, maar ook in mijn hoofd waar beelden ontstaan die zijn gemaakt van herinneringen. Een tafel kan gebruikt aanvoelen en daarmee de herinnering oproepen van de oersaai biologies waar we aan oude tafels met gekraste tafelbladen zaten. Een kleed op diezelfde tafel kan weer heel andere herinneringen oproepen zoals de herinnering aan het kerstdiner dat we er ooit met de hele familie aan hadden. Ieder voorwerp vertelt zijn eigen verhaal.

Ik weet dat het geen zin heeft om te hopen dat ik ooit met mijn eigen ogen kan zien. May-Lin is mijn paar ogen. Door haar kan ik zien. En nu hebben we ruzie en is niets meer wat het was. De wereld om me heen heeft een klein beetje van zijn kleur verloren en ik mis het.

Ik heb al het hele weekend niets van haar gehoord en ergens diep vanbinnen is er een knagend gevoel dat me vertelt dat ik niet zo hard had moeten zijn. Ze is toch mijn vriendin? Zijn vrienden er niet altijd voor elkaar, ook al had de ander beter moeten weten?

Gefrustreerd open ik het Bucket Book dat in het midden van

mijn bed ligt. Het is een boek waar Lin en ik de dingen in opschrijven die we hebben gedaan, en de dingen die we nog willen doen. Zij in haar slordige handschrift, ik met een pen waarmee ik zo hard op het zachte papier kan duwen dat de letters te voelen zijn. Het boek is knalroze, de kleur van plakkerige suikerspin en zoete kauwgom die in je gezicht stuk knapt als je te grote bellen blaast. Het was mijn lievelingskleur toen ik nog op de basisschool zat, voornamelijk omdat bijna alle meisjes van roze hielden en omdat roze me liet voelen alsof ik een prinses was. Ik zal nooit vergeten hoe verdrietig ik was toen mijn roze tutu stuk was gegaan in de was. Ik hield van het gevoel van de zachte tule tegen mijn benen. Ik heb de kleur roze altijd ervaren als het toppunt van meisje-zijn, totdat Lin me erop wees dat ik niet zo stereotyperend moest denken, en dat roze voor iedereen is. Dat mijn beeld van roze is ontstaan door woorden van anderen en ik dus geen idee had dat roze blijkbaar een discussiepunt is als het op geslachten aankomt, daar ging ze even aan voorbij. Mijn liefde voor roze is met de jaren afgenomen en heeft langzaam plaatsgemaakt voor saaie kleuren als grijs en zwart, met uitzondering van groen. Groen zal altijd mijn lievelingskleur blijven, hoe lelijk Lin die kleur ook vindt.

Toch maakt het idee dat ons Bucket Book roze is me stiekem blij. Roze is voor mij een kleur met veel leuke herinneringen. We zijn met het boek begonnen toen we nog op de basisschool zaten en inmiddels is het een dik verzamelwerk geworden. Het is grappig om te lezen hoe we beiden veranderd zijn. Ik ben allang niet meer verliefd op Sebastiaan (omdat zijn vader manager was bij de McDonald's) en May-Lins wens om dolfjentrainer te worden heeft plaatsgemaakt voor 'laat ik eerst mijn middelbare school afmaken en dan zie ik wel'. Onze dromen hebben we nog steeds, ook al zijn ze nu heel anders. Ooit gaan we samen de wereld rondreizen. Dan gaat May-Lin me vertellen hoe de Eiffeltoren er van dichtbij uitziet terwijl we macarons eten op de Champs-Élysées. Of gaan we op safari in Afrika, waar we gaan slapen in tenten en we tot diep in de nacht

wakker blijven om naar alle dierengeluiden te luisteren. We zijn alle twee nog nooit in het buitenland geweest. Ik niet omdat mijn moeder het veel te gevaarlijk vindt, Lin niet omdat haar ouders daar geen geld voor hebben.

Onze vriendschap is voor altijd.

Het staat er in allebei onze handschriften met daaronder tientallen hartjes. Met mijn vingers glijd ik over de pagina, en de woorden die er al zo lang staan. Het doet me denken aan de eerste ontmoeting die ik had met Lin. Ik weet nog goed dat ze me meteen op mijn gemak liet voelen. Bij haar was ik geen bijzondere attractie, zij zag meteen wie ik echt was. Iemand met een handicap die zichzelf echt wel kon redden in plaats van een handicap waar iemand aan vastzat. *Onze vriendschap is voor altijd* waren de eerste woorden die we in het boek schreven.

Ik ben nog steeds boos op haar en toch weet ik dat ik niet zonder haar kan. Niet alleen omdat zij me de wereld laat zien, maar vooral omdat ze mijn beste vriendin is. Ik pak mijn laptop en open een leeg document. Alle woorden die gevangen hebben gezeten in mijn hoofd komen terecht op het beeldscherm, en worden voorgelezen door de spraakfunctie op mijn laptop. Ik heb mezelf blind leren typen maar ik gebruik het liefst de brailleleesregel omdat ik het net iets makkelijker vind werken. De spraakfunctie gebruik ik helemaal niet op school omdat het verwarrend is om naar de stem op mijn laptop te luisteren en de stem voor de klas.

Het geluid van het getik van mijn vingers op het toetsenbord maakt me kalm. Ik schrijf over wat er gebeurde in de stad, ik schrijf over hoe ik me voelde toen ze me achterliet, en ik schrijf hoe ik niet zo afhankelijk van haar wil zijn. Ik schrijf over de dingen die we tegen elkaar hebben gezegd en de dingen die ik nooit hardop heb kunnen zeggen. Pas als ik zeker weet dat mijn hoofd leeg is, klap ik mijn laptop dicht. Een gevoel van opluchting overspoelt me.

Ik pak mijn telefoon en bel haar.